

IN PACE IN DIPISUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XVII. ÉVF. 1916. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELOSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. s.

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

IRODALOM

«Lourdes.» Regény. Írta Lucens. Fordította Filó Károly. Megjelent Tóth János szerkesztő kiadásában az Apostol nyomdában, Budapesten.

Nem időszerűtlen-e most, e dúló háborúban Lourdesről könyvet kiadni? Épen nem! Sőt Lourdest ki kell ragadni a francia földből, ki kell emelni abból az antipátiából, melyet a háború nevel bennünk Franciaország iránt, mert Lourdes nem a franciáé, Lourdes mindenkié. A gondviselés csodálatos terveinek színhelyévé azért választotta a francia földet, mert ott volt legnagyobb a hitetlenség, a hittől való eltántorodás és mert Isten mindig a legsilányabb emberi eszközökkel él, mikor igen nagy dolgot akar művelni.

Örülünk tehát a fenti regény megjelenésének. Egy bajor hírneves orvos elmegy Lourdesba tanulmányt végezni. Mikor hazájában épen erősen folyik a harc a lourdesi események körül, ő, mint egy második Zola akarja nem tollának ellenállhatatlan erejével, hanem orvosi tudományának csálhatatlanságával Lourdest letiporni. De hitetlenségében is jobb, nemesebb lelkű, elfogulatlanabb, mint Zola; azonkívül megbizonyosodik benne, hogy a gyermekkori vallásos buzgóság, bár ha később helyet is ad a legszélsőbb hitetlenségnek, mégis oly érték és elhatározó az ember életére, hogy a megtérés lehetőségének az adja az alapját. Szóval a hírneves professzor akarata ellenére is hitét és boldogságát találja fel Lourdesben. Az orvos ezen lelki fejlődése körül gyönyörű események, regényes bonyodalmak csoportosulnak, úgy hogy igazán lebilincselő, felette érdekes olvasmánnyal állunk szemben. Közbe nem a történetíró nehéz módszerével, hanem játszi könnyedséggel és észrevétlenséggel megtudunk mindent, ami Lourdeshez, keletkezéséhez, mai nagy jelentőségéhez tartozik. Kétségtelenül irányregény, mely főleg Zola ellen irányul. De kitűnően ért hozzá, hogy finoman tárgyalja le Zolát és mindazokat a rosszindulatú meséket és rágalmakat, amelyekkel a hitetlen világ akarta Lourdest kompromittálni. Mindezek mellett a könyv apológiája a helyesen felfogott Mária-tiszteletnek. Kívánjuk, hogy széles körben megismerjék és olvassák. Bolti ára a csinos kiállítású 292 oldalas könyvnek 4 korona 60 fillér.

Dr. T. J.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömm” szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

ÖRÖKIÓDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső*: Víz, víz! — Vér, vér! — *Dr. Wéber Pál*: Húsvéti programunk. — *Blaskó Mária*: Ezüst rege. — *Blaskó Mária*: Miserere. — *Horváth Rezső*: Janika gyónni akar. — *Pázmándi*: A Golgothán. — *Gáspár János*: Legenda. — *Zaymus Gyula*: A kis Tarzicius. — *Szvoboda Román*: Menj a templomba... — Irodalom: *Dr. T. J.*: Lourdes. — *Oltáregyleti élet*. — *Kimutatás*.

Víz, víz! — Vér, vér!

A REGÉNYES szépségű Trencsén várában ma is láthatni a 76 öl mélységű várkutát, melyet a *szeretet kútja*-nak neveznek. Erről a kútról a nép között a következő monda jár szájról-szájra:

Török foglyokat hurcoltak rabságba, Szapolyainak fényes udvarába. Néhány napok multán követség érkezett a várba és mesékbe való, gazdag ajándékokat hozott a foglyokért cserébe. Szapolyainak szívét azonban nem tudták meglágyítani.

A daliás termetű, fiatal Othmar basa a foglyok közt meglátván elveszettnek hitt jegyesét, Fatimét, mesés értékű keleti gyöngyöket és drágaköveket ígért Szapolyainak, ha szabadon bocsátja a szép, szomorú fogoly Fatimét.

Szapolyai azonban fejedelmi göggel azt felelte:

— Előbb fakaszthatsz e vár szikláiból könnyet, mint az én szívemből kegyelmet!

— De, ha mégis fakasztanék vizet a kőből — mondotta Othmar — szabadon bocsátanád e mátkámat, boldogtalan rabságban sýnylődő Fatimémat?

— Minden sarc nélkül! — felelte a büszke Szapolyai.

Fatime hűséges jegyese pedig nekilátott a kemény munkának és reggeltől estig tördelte nehéz csákánnyal az acélkemény, goromba sziklákat.

Három esztendeig verejtékezett Othmar keserű verejtékkel, lázas munkában a rengeteg sziklák között, a hideg föld alatt. E három évig tartó szakadatlan, rettentő erőfeszítésben már-már megroppant kemény karjának acélja, hitének ereje és leigázhatatlan nagy bizodalma és reménykedése, midőn a mélységben dolgozó törökök győzelmi mámorától resz-

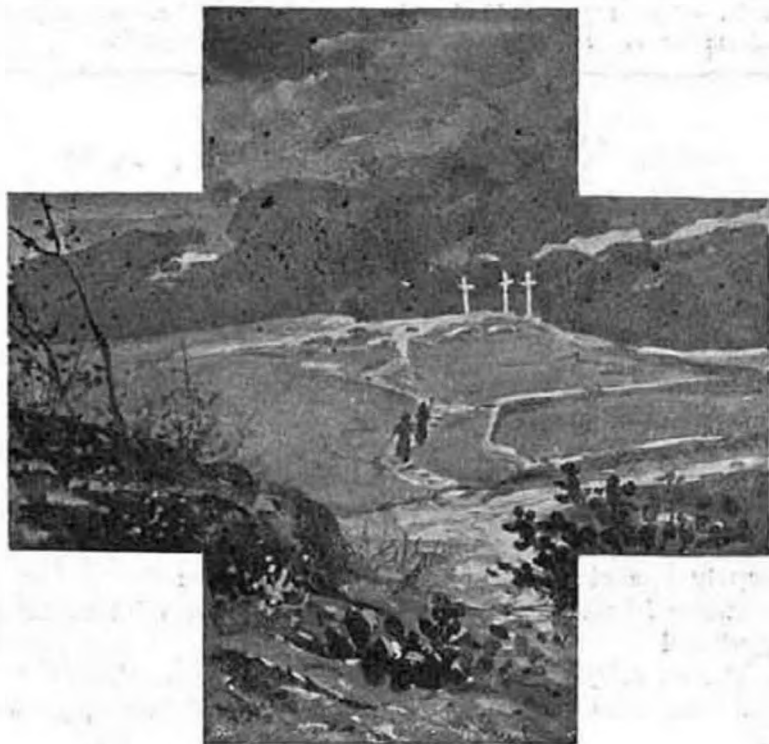
ketett meg a levegő: *Víz, víz!* — kiáltották. — *Dicsértessék a nagy, a mindenható Allah neve!*

Gyöngyöző forrásvíz buzogott elő a kemény rétegek alól és a fiatal pár, Othmar és Fatime ragyogó arccal hagyta el a vár komor, fekete falait...

* * *

Csak a neveket kell megváltoztatnunk...

Mikor a százados megnyitotta Jézusnak oldalát, Jézus oldalában egy

mélységes kút támadt: a *szeretet kútja*. Erről a kútról 2000 esztendőök óta a következő történet jár szájról-szájra:

Ádám és ivadékaik keserű rabságba estek, és nehéz szolgaságra jutottak. Mikor pedig a rabság kenyerén tengődtek és a halál árnyékában sinylődtek, néhány ezer évek multával eljött a Messiás, hogy keresse azt, ami elveszett. Az ő juhaiért Emberfiává lett, hogy ők Isten fiaivá lehessenek. Juhai után három esztendeig járt dermesztő télben és perzselő nyárban, szűrő tövises között és kemény göröngyökön, békés falvakban

és népes városokban, háborgó tengeren és puszták homokján. Mikor pedig eljött az óra, mesés értékű gyöngyöket és drágaköveket fizetett az ő juhaiért, mikor drága vérént ontotta érettük és meghalt, hogy megmentse Fatimét: az ő jegyesét, az *Egyházat*. Az Egyház pedig mi vagyunk! Mi pedig, Krisztus nyájának bárányai, midőn most Krisztus szenvedéséről megemlékezünk, győzelmi mámorban kell, hogy kiáltssuk: *Vér, vér!* Krisztus vérenek drága gyöngye, neked köszönhetjük megmentésünket, kárhozat torkából szabadulásunkat. *Dicsértessék ezért a nagy, a mindenható Jézus neve!*

Horváth Rezső.

Husvéti programmunk.

A HÁBORÚ kétségen kívül erős kézzel rámutatott az élet valódi érté-
kére, az élet és küzdelem igaz tartalmára. Az is bizonyos, hogy ma többen látogatják Isten házát, több az imádkozó ember, nyiltabban vallják meg katolikus voltukat és hitüket. Külsőleg úgy látszik, hogy intenzívebb, mélyebben járó hitélet tavaszát ünnepelhetjük. Azonban ne feledjük, hogy a vallásosság csak abban az esetben jelenti a szó nemes értelmében vett hitéletet, ha katolikus meggyőződésünk nem annyira szavainkban, nyilatkozatainkban, beszédünkben jut kifejezésre, hanem főleg tetteinkben, cselekedeteinkben. Nem jó katolikus, ki állandóan katolikus elveket hangoztat, de a lényegét elmulasztja, elhanyagolja. Vannak, kik jó katolikusoknak tartják és vallják magukat, mivel eljárnak templomba, társaságban is a katolikus szempont védelmezői, de gyónásukat éveken át elmulasztják, az Úr asztalához évek során nem járulnak. Ezek bizony nem jó katolikusok. Szavaik világoskodnak ugyan, de életmódjukkal meghazudtolják magukat. Nagyon igaza van P. Bóta Jézus-társasági atyának, midőn írja: «Nagyon is elég már azokból a »jó« katolikusokból. Torkig vagyunk velük. Ezek csak kerékkötők minden katolikus ébredésben, mozgalomban». Mert, amint 1000 és 2000 évvel ezelőtt, úgy ma és mindenkor az Oltáriszentség a katholicizmus lényege és középpontja, templomaink, szentélyeink kincse, lelkünk táplálója, nevelője. Aki az egyház parancsát a husvéti szent gyónásra és áldozásra vonatkozólag nem teljesíti, vagyis a lényegét elhanyagolja, bizonyos fokú farizeusság, képmutatás kell ahhoz, ha önmagát jó katolikusnak tartja. Sőt tovább megyek és azt mondom, hogy mindenféle katolikus tevékenység meddő munka, ha velejárója nem a kegyelmi élet. Ez pedig a husvéti szent gyónás és áldozás nélkül el nem gondolható, mert ha husvét táján a szent áldozáshoz nem járulunk, úgy súlyos bűnt követünk el. Már pedig súlyos bűn és kegyelmi élet kizárják egymást.

A protestáns Taine, a nagy francia esztétikus és történetíró megírta a franciák életét a XIX. században. E könyvben beszél a gyakorlati katolikusokról is. Sajátságos, hogy a protestáns szemlélő is abban látja a gyakorlati katolikuság lényegét, ha valaki legalább évente elvégzi husvétii szent gyónását és áldozását. Ez a minimum, a legkevesebb, amit ahhoz kíván, hogy valaki jó katolikusnak tartassék. És hogy Franciaországban a katolikus egyház ellen oly nagy sérelmek s igazságtalanságok történhettek, azt abban kell keresnünk, hogy hijjával voltak az erős, energikus férfiak. Ezek az oltárnál nevelődnek.

Viszont megfordítva, hogy Németország katolikus tábora oly erős, azt annak köszönheti, mivel ott általános törvény, hogy betartják a husvétii parancsot, sőt nemcsak a nők, de a férfiak nagy tömege is évente többször megjelenik az Úr asztalánál. A nagynevű Windhorst német államférfiú gyakori áldozó volt. Mallinkrodt, a német centumpárt vezére minden nagyobb parlamenti vita előtt gyónt és áldozott. A mi nagy Zichy Nándorunk szintén gyakori áldozó volt.

Vegyük azért ez évi husvétii programmunkba az apostolkodást a szent gyónás és áldozás körül. Ne legyen előttünk ismerős család, hol legalább az évente egyszeri és egyházi parancsként előirt husvétii szent gyónás és áldozás nem volna gyakorlatban. Apostolkodjunk! Tegyük meg magunk részéről mindent, hogy a husvétii szent gyónás és áldozás a gyakorlati életben minél jobban megszilárduljon. Amikor e buzdító felszólítást lapunkban olvassuk, még elég idő áll rendelkezésünkre, hogy a husvétii szent gyónás körüli apostolkodásból részünket kivegyük. Sok tér nyílik az apostolkodásra családokban, ismerősök körében, betegknél. Ha igazi buzgóság él bennünk, úgy nem fogunk a divatos frázis mellé bujni, hogy a vallásosság mindenki egyéni kötelessége, tehát nem avatkozom más lelki ügyeibe. Nem is beleavatkozásról van szó, hanem rásegítésről, felvilágosításról, a lelkiismeret szavának fölkeltéséről. S miután mindez csak a szeretet jegyében történhetik, nem is lehet senkire terhes vagy kellemetlen. A háború okozta sebeket ugyebár mily részvételtjes szeretettel beköjtjük; legyen bennünk nagy az együttérzés Krisztus Urunk ügyével is és vezessük a beteg lelkeket az isteni orvoshoz.

Mi más szellem honosodna meg a családokban, ha a család minden egyes tagja évente husvétii áldozását elvégezné! Mily óriási föllendülés volna tapasztalható a hitélet, vallásosság, bensőség, megszentelődés terén, ha az évi gyónás és áldozás parancsát mindenki első kötelességének tartaná és ismerné! Hány család boldogságának volna kiindulása!

Nagy apostolkodást fejthetnek ki a családayák. A feleség egy-egy biztató, komoly szava, elsősorban példája és szelid föllépése sok férfi megtérését eredményezhetné. Sohasem szabad a nehézségek miatt remé-

❧ Miserere... ❧

AZ ISTEN földi országának «békeség» a neve és az Isten országának földi kapujára keresztifa szegeztetett. — «Zörgesetek és megnyitattik nektek» — szólott az Úr. És meg is nyílik a kapu, de előbb minden zörgető kéznek a keresztfáját kell, hogy megillessen.

Erről a zörgető Emberről mesél a történetem.

Elindult a zörgető Ember az Úr kapuja felé, mert boldog akart lenni. Olvatag volt arca a boldogság vágytól — szeme sugara érzelemtől epedő és finoman puha volt a zörgető ujjá. A szava is édes volt és és selymesen lágy:

— Uram, nyisd ki a kapudat, én boldog akarok lenni! A lelkem föllelkesült, a szívem édes érzésekkel tele és boldogságtól muzsikál bennem minden. Uram, nyisd ki a kapudat.

A kapu azonban zárva maradt. Az Úr nem hallotta meg a puha kezek érintését és az édes érzésektől olvatag arcú Emberre kemény szótlanlansággal nézett vissza a kereszt.

A kapu nem nyílt meg. Az Ember pedig sóhajtott és lehajlott fejével indult tovább.

Azután megint visszajött. Sok idő múlva. És az ember nagyon megváltozott.

Kemény vonásain az ész fönsege ragyogott és homlokát magasra emelte. Ajka körül egy fájdalmas vonás belső vajadásokról mesélt, de erőt sugárzott két szemének a tüze. Kemény öklökkel döngötte meg a kereszties kaput:

— Uram, engedj be, én látni akarok! Látni akarom az országodat, látni akarom az igazságot! Uram, a kételyek és sötétségek között vergődtem mostanig. Kimondhatatlanul sokat szenvedtem... nem bírom tovább. Engedj be országodba — látni akarok!

De a fakereszties kapu csak nem mozdult sarkából. Néma maradt a zár. A kemény öklök büszke döngetését nem hallotta meg az Úr...

És az ember ismét elment és ismét visszajött. Most már megtörött a szemének sugaras fénye, ráncok vésődtek fiatal arcába. Erőtlen volt a zörgetése és bágyatag a hangja.

— Uram, Te hívtad a terhekkel terhelteket és nagy fájdalom az én szívem terhe. Uram, az élet fáj! Repülni akartam felhők, csillagok között és köveket kellett fejtenem a mindennapi kenyérért. A lelkem alkotni akart és testemet emésztette a tehetetlen láz. Remekműveket akartam faragni az anyagból és a materia időmtalan romokba dült össze. Én nem érdemlem meg ezt a keserű életet, nyisd ki Uram az új élet kapuját!

És a kapu ismét zárva maradt. Mozdulatlanul domborodott előre a karcsú kereszt fája, belülről nem hallatszott választadó szó. A Úr nem hallotta meg az erőtlen zörgetést.

Elment hát a zörgető vissza, az életbe. De megint csak odatérítette idők elmulása a kereszt kapuhoz. Még kialvóbb volt a szemefénye, még ráncosabb az arca. Könny folyt alá a szeméből és ujjai remegtek, ahogy zörgetett a kapun:

— Uram, idehozott a csalódás. Keservesen csalódtam a világban és az emberekben. Cselekedni akartam és szemembe nevettek. Kenyeret adtam és kövel dobtak vissza. Nagy akartam lenni és bolondnak neveztek. Aki szeretett, nem volt szeretetreméltó és akit én szerettem, az elfordult tőlem. Amíg mosolyogtam, visszamosolyogtak; amikor sírni kezdtem, otthagytak, mint a kivert kutyát. Aki bizalmat kért tőlem, az nem volt rá érdemes; akinek lába elé raktam szívem minden bizalmát, lelkem elrejtett kincseit, az visszarúgta és bezárta előlem szívét. Nem érdemes a világ arra, hogy benne éljünk; ide jöttem kereszt kapudhoz, engedj be országodba!

Zörgetnek a reszkető ujjak és ime az Úr még sem hallja a reszkető zörgetést. Néma a kapu, a fakereszt, néma az Úr. És nem csikorog ki nyílásra a kereszt kapu.

Tovább vánszorgott hát a fáradt ember.

És újra mult az idő és újra odasodorta az életárja az Úr országának kereszt kapujához.

De akkor már nem zörgetett. Fásultan ült le a kapu elé és fény nélküli, könny nélküli tekintettel nézte a néma keresztet. Csak a lelke panaszkodott:

— Miért nem nyitod ki kapudat, én Uram? Már az élet se fáj, a világ se fáj, az emberek se fájnak. Csak a lelkem fáj. A lelkem sötétsége ijeszt, a lelkem szárazsága éget, a célnélküliség terhe nyom. Uram, a két-ségbeesés könnyeimet is elfojtja és lenyomja zörgető kezemet. Miért vagy ilyen kegyetlen hozzám, miért kell szenvedni ennyit, mivel érdemeltem meg? Uram, miért nem nyitod ki országod kapuját?

Azután elhallgatott. Minden hallgatott. Az Úr, az Ember, a kapu, a kereszt. Minden. Ijesztő volt a nagy némaság. Nem zörgetett az Ember és nem nyitott kaput az Úr.

Végre lábkopogás szakította meg a szomorú némaságot, az Ember elment...

De egyszer mégis visszajött. És megint tűz volt a szemében, a fájdalomnak és szeretetnek fényes tisztító tüze. Gyors volt a járása, mint a szerelmes jegyesé és két térdre borult a kereszt kapu előtt.

Akkor megeredtek a könnyei. Feje aláhanyatlott a föld porába, fuldokolva zokogott és csókokkal borította a kapu keresztfáját.

— Uram, Uram, megismertem magamat, megismertem a bűneimet. Elhoztam legnagyobb terhemet, elhoztam kínzó vétkeimet. Uram, megérdemteltem minden szenvedést és nem érdemlem meg, hogy kinyissad számomra országod kapuját. Csak a keresztiedet jöttem megcsókolni, mert ez fáj! Nem az én keresztem, hanem a Tiéd!

És a bűnbánó könnyek ráhullottak a keresztre, a fájdalomban szerető ajkak odatapadtak a keresztes kapuhoz...

Az Úr pedig meghallotta a bánatkönnyekek hullását és a vonagló ajkak odatapadását.

— Nem vagyok méltó, nem vagyok méltó — zokogott az Ember és mea culpa-t vert jobbja a mellén.

És azalatt kinyilott a keresztes kapu és ölelésre tárult az Úr két szerető karja:

— «Jöjjetek hozzám mindannyian» és szívére ölelte a zokogó Embert.

Blaskó Mária.

Janika gyónni akar.

«Engedjétek idejönni a kis gyermekeket és ne tartásátok őket vissza a szent Asztaltól. Úgy illik, hogy az angyalok kenyérét e kis földi angyalok egyék.»
X. Pius.

NEM TUDOM, milyen napon történt. Kint ültem a gyóntatószékben, este, litánia után és vártam a halfogásra, mint Péter a Galileai tengeren. Némi szünet után kinyilt a gyóntatószék üvegbetétes, gótikus ajtaja és egy hullámoshajú szőke fiúcska — egy aranyhalacska — kapaszkodott a térdeplő zsámolyra.

— Mit akarsz te, drága kis fiam? — kérdeztem a szépsége legénykét.

— Gyónni! — mondotta katonás bátorsággal.

— Gyóntál már? — kérdeztem gyanakodva, alacsony termetét mustrálva.

— Nem!

— Mi a neved?

— Janika!

— Aztán hányadik iskolába jársz?

— Én még nem járok iskolába. Én az óvodába járok! — mondotta kedves somolygással.

Miután öreg estére járt az idő, Janikát elküldtem aludni azzal, hogy másnap is eljöhet.

Leszögezem pedig ezt az epizódot azért, mivel élénken illusztrálja azt, hogy a kisdedek ma is az evangéliumi kisdedek vágyával vágyódnak és gravitálnak Jézushoz és azzal az inklinációval, mellyel a virágok a napfényt keresik, fordulnak Jézus felé és keresik Krisztust.

Öreg hiba volna ezt a tiszteletreméltó, nemes gravitációt gátolni; gátakat emelni a kisdedek és az Eucharisztia közé; eltiltani őket a természetfölötti életnek oxigénes, illatos levegőjétől, az Oltáriszentségtől és szentgyónásuk és áldozásuk idejét kitolni a kamasz évekre.

Mivel közeledik fehérvasárnap és az iskolákban mindenütt most folyik az első gyónásra és első szentáldozásra való előkészítés, helyénvalónak tartjuk a «Quam singulari» decretumból ideiktatni a következőket:

I. Beszámíthatóság korának úgy a szentgyónásra, mint a szentáldozásra vonatkozólag az a kor tekintendő, mikor a gyermek eszével élni kezd, tehát úgy *a hetedik év körül*, esetleg azon fölül vagy akár épen *azon alul is*. Ettől kezdve kezdődik a szentgyónás és szentáldozás parancsának kötelezettsége.

II. Az első szentgyónáshoz és szentáldozáshoz nem szükséges a hittannak teljes és tökéletes ismerete. Kötelessége azonban a gyermeknek később az egész katekizmust értelmi képességéhez mérten fokozatosan elsajátítani.

III. Hogy a gyermek az első szentáldozásra méltóképen elkészülhessen, a hittannak oly fokú ismeretére van szüksége, mely szerint az üdvösségre elkerülhetetlenül szükséges hittitkokat fölfogásához mérten értse, a szentségi kenyeret a közönséges mindennapitól megkülönböztesse és korához való áhitattal járulhasson az Oltáriszentséghez.

IV. A gyónás és áldozás parancsának kötelezettsége, mely a gyermeket terheli, első sorban is azokra hárul, kik a gyermekekről gondoskodni tartoznak, úgymint a szülőkre, lelkiatyára, tanítókra és plébánosra. Az atyának pedig, vagy az ő helyettesének és a gyóntatónak dolga, a

Szabó Jóska, az Örökimádás-templom legkisebb ministránsa, március 19-én járult először az Úr asztalához.

római katekizmus szerint, a gyermeket az első szent áldozáshoz engedni.

V. Kikre a gyermekek gondozása van bízva, azon legyenek, hogy a gyermekek az első szentáldozás után többször is áldozzanak és ahol lehetséges, akár mindennap, mint azt Krisztus Jézus és az anyaszentegyház óhajtja és hogy azt olyan áhitattal végezzék, ahogy azt koruktól várni lehet. Ne feledjék továbbá azok, kiket illet, hogy súlyos kötelességük utána nézni, hogy a gyermekek a nyilvános hitoktatásokra eljárjanak; ha pedig ez nem lehetséges, akkor más úton-módon kell vallásos oktatásukról gondoskodni.

VI. Mindenképen rosszalandó az a szokás, hogy a gyermekeket nem engedik a szentgyónáshoz, vagy őket egyáltalán föl sem oldozzák, mikor már eszük használatával bírnak. Miért is azon legyenek az egyházi hatóságok, hogy ez a szokás, ahol szükséges, akár fenyték igénybevételeivel is, de föltétlenül kiküszöböltessék.

VII. Fölötte kárhoytatandó visszaélés, megtagadni a szent útravalót és az utolsó kenet szentségét oly gyermekektől, kik eszük használatával bírnak és őket kisdedek módjára eltemetni. Azok ellen, kik ebből a szokásból nem engednének, az egyházi hatóság lepszigorúbban járjon el.

Jézus minden korlátozás és megszorítás nélkül mondotta: Vegyétek és egyétek... Igyatok ebből *mindnyájan*... Ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az ő véré, *nem lesz élet tibennetek*. Nyissuk azért meg a kisdedek előtt is az utat az Eucharisztiahoz és bocsássuk őket az erőforrásokhoz: a Szentségekhez már életüknek májusában, ártatlanságuk első virágzásában, értelmüknek már hajnalhasadásakor, mikor szárnyaikat kezdik bontogatni, mikor intellektuális tehetségeik kezdenek kibontakozni: hogy életük legyen és bőségesen legyen!

Horváth Rezső.

A Golgothán.

DICSŐSÉGÉBEN, föntségében, karácsonyi jászolában, a nyolc boldogság hegyén, mindig csak Öt magasztaló sokaság közepette is úgy tűnik fel nekem a názáreti Mester alakja, mint aki e fény és dicsóftés dacára is csak szenved, kinek szive mélyén komorság ül, kinek lelki szemei előtt sűrű fátyolként kezdett kibontakozni a harmadik év husvétja kínjával, nagycsütörtök éjével, Pilátus udvarával, korhadt keresztjével együtt ott fön, a Golgotha ormán. Nincs is más, mi mélységesebben megin-

dítaná az érző ember lelkét, mint a szenvedő Jézus. Úgy borul lelkére az Ő keserve, úgy patakszik előtte az Istenember vére, oly megrázóan hat a haldokló Krisztus szava a kereszten, hogy sírni, könnyezni, keseregni tud azzal, ki érte is szenvedett.

Érte is szenved! Ez az, ami lelkünket megilleti úgy, hogy ennek mély, megható varázsától szabadulni nem tudunk. Szened értünk, e világerért, e világ bűneiért és szened értem is! «Nagyobb szeretete senki-nek sincsen, mint ha valaki életét, tehát a legdrágábbat adja barátaiért.» Barátaiért? Voltak talán a szenedő Istenembernek barátai is? Olyan kedvesek voltak előtte barátjai lelkei, hogy a Kálvárián adta életét értük? Talált talán Ő az emberek lelkén valami édeset és megragadót, melyért e nagy áldozatra képes volt? Hiszen szenedése első óráján, midőn azon keserű kehelyben meglátta azt a sok mérhetetlen rútságot, mi ezekhez tapadt, remegett és irtózott azok látásától, azért esdekelt porba hullva vérző homlokka: Atyám, ha lehetséges, muljék el tőlem a pohár!

Atyám, én édes jó Atyám! Szinte szívet tépő szavak! S ez az édes menyeyi Atya, mintha elfeledte volna végleg szenedő fiát. Nem esett meg rajta szive akkor, mikor haláltusáját vívta a Getszemáni kertben, nem nyomta arcára vigasztaló csókját, mikor arcul köpdösték, nem hűsítette enyhítő olajjal égő sebeit az ostorozás kínteljes perceiben, nem fektette gyöngéden atyai karjaira, midőn keresztjére dobták, hanem fölállította halottas ágyát az agykoponyák hegyén s hagyta ott sírni, keseregni tőrtől átjárt szívével mellette Fájdalmas Anyját.

Istenem, Istenem, miért hagyta el engem!

De neki szenednie kellett! Keresztje alatt patakszott az emberiség bűne. Undorító zöldes árja úgy zúg végig előtte, mint a kanálisok piszkos vize, mikor szabadjára eresztik folyását. Benne úsznak, mint feloszló hullák, a halhatatlan lelkek átkos vétkei. Felütik fejöket, mint tarajos kigyók, Káinnak, a gyilkosnak, Judásnak az árulónak bűnei. Ott kavargó körülötte, mint egy pokoli örvény, mindaz a gonoszság, mit ember valaha elkövetett és még elkövetni fog. Egy nagy poshadó tenger, melytől irtózik és rémül a tiszta szív és lélek.

Szegény, szenedő Jézus. Értem fájdalmas kiáltását. Ennyire nem ismert, ennyire elhagyatott még sohasem volt! Milyen bizalommal tudott ő imádkozni éjszakákon át sötétbe borult csendes hegyeken. Tudtam én, Atyám, hogy mindig meghallgatsz engem — mondotta a meghalt Lázár sírjánál. — Irgalmas Atyám — könyörgött az utolsó vacsora után — a világ nem ismert téged, de én ismertelek téged. S az Olajfák hegyén, mint egy halálraitélt, az utolsó éjjelen összekulcsolt remegő kezekkel ejti ki még egyszer az esdeklő szót: Atyám, muljék el tőlem a pohár!... S a bizalmas esengő szót, a haldoklónak utolsó szavát szár-

nyára kapja a tavaszi szél, de az annyira szeretett mennyei Atya nem hallja meg halállal küzdő egyetlen Fiának fájdalmas szózatát.

«Az ég madarainak van fészkek — mondotta egyszer — de az ember fiának nincs helye, hová fejét lehajtsa.» Halotti álmát keresztben álmodja, kifáradt testét két dorong tartja, utolsó pihenő vánkosa erdők gyulátlan fája.

A megfeszített Jézus úgy függött keresztjén szívet megindítóan a szenvedés napján, mint egy haldokló rabmadár kiszegezett szárnyakkal, mely csak vergődni tud s fátyolos szemével úgy nézi a veszendő világot, mintha még egyszer és utoljára búcsút akarna mondani a tavaszi tájnak.

Ki tudná leírni a haldokló Jézus utolsó perceit? Ki tudna belátni az ő szomorú lelkébe, de még inkább szomorú Szívébe? Ki tud úgy elmerülni azokba a kinteljes percekbe, hogy megbírná érteni, hogy mit suttog utoljára az ő lázban égő ajka, miről beszél halálrafáradt jó Szíve verése? És ki nézhet át az elborult szemeken, mikén már a délutáni nap-sugár utoljára tört meg?

Utoljára? Igen, utoljára... Utolsó szózat, utolsó sóhaj, utolsó dobbanása a Szentséges Szívnek, utolsó tekintet az ő kesergő Anyjára, egy utolsó szó föl a beborult égre és akkor minden beteljesedett...

A világmegváltás tragédiájának utolsó felvonása ez. A karácsonyi barlang ismeretlen útjának utolsó stációja ez!

Mikor aztán elcsendesült minden, midőn nincs a Golgotha ormán egy halandó sem, mikor fekete sötétség borít eget, földet, megnyílt sirokat, véres bitófát, akkor odamegyek én, magam, egyedül a Kisz szenvedett-hez s hallgatom szavát, mit az éjben küld felém.

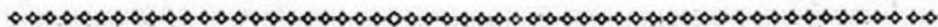
A keresztfa nagy Halottja még a halálban is beszél. Megmutatja útját, göröngyös útját bölcsőjétől a halálos ágyig. Mindenütt szikla, darabos kő, napégette kavics volt rajta, miket megtörnie kellett. Pusztaságon, száraz sivatagon vezetett keresztül élte országútja, hol zöldelő fűszál és hűs forrás sehol sem fakadt. Ha találkozott valakivel, nem szállott feléje egy szerető, barátságos mosoly. Még ahol gyermekéveinek gondtalan játékait üzte, onnét is elűzték. Erre járt Ő étlen, szomjan, véresre tiport lábakkal, s mikor mindezt megmutatja nekem, azt mondja: «vedd most fel te is a keresztet és kövessél engem!»...

Aztán lelkére mutat. Hallom tőle azt a régmondott szót: «Szomorú az én lelkem...» Látom most ismét azt a sok bűnt, közte az enyéimet is, miket a mennyei Atya rakott szerelmies Fiára. Ezekért szenvedett! Érzem, megindít ez nagyon. Bűnöktől megváltani, azokért halálos kint szenvedni, óriási gond, melynek Ieroskasztó keresztje alatt háromszor esett össze! Úgy nehezedett rája a világmegváltás gondjának súlya, mint egy

halálraitélre a közeli halálnak rettenetesen biztos tudata. Mint mikor szegény falusi kunyhó szegényes szobájában édes álmát alussza a gyermek s a koldusi lakás régi festett asztalára borul a kesergő anya, ki gondsújtotta fejét kezébe temeti s az után gondol, aki már elment és talán örökre elment... A Mesternek lelkét és így nyomta a gond, a halhatatlan lelkek gondja...

És e végtelen szomorúságban, jó most ott lennem. Szivem érzi, hogy most van ott mellette közel, igazán közel. Lelkem hallja a megbocsátó, vigasztaló szót. És feltűnik előttem egy pillanatra életem jövője s az idők ködén átlátom utamat, melyen járnom kell, tele van keresztakkal, mik rám fognak borulni, összeroskad az én térdem is a nehéz súly alatt, de éppen akkor fog meg és bátorít és simítja végig verejtékes homlokomat újból csak az utat mutató Jézus, hogy vegyem fel keresztjét és csak kövessem Őt.

Pázmándi.

🌀 Legend a 🌀

Praeludium.

Jeruzsálem utcáin hiemzsegett a sok nép. Mindenki a birák kapuja felé tartott. Ember ember hátán tolongott, lökdösték, taszitották egymást, hogy lássák a keresztrefeszítést.

Elértek Pilátus házához és onnan megindult a menet a Golgota felé.

Diadalmasan üvöltözött a nép és fenyegetve kiáltozta:

— Feszítsd meg őt!

A menet letért az efraimi útra.

Péntek volt és dél. A népet a hőség még türelmetlenebbé és vadabbá tette. Az emberek odahajoltak a Mesterhez és gúnyosan sértegették.

A Mester ajkáról nem röppent panasza... Türt és szenvedett. Arca sápadt volt és szomorú... szenvedés és kín gyötörték. Kezével már csak gyöngén ölelte a keresztifát.

Nagy volt a fájdalma, de a lelke még nagyobb. Ott kísérték azok, akiket tanított a templomban, akik előtt csodákat tett.

A kapun túl a Golgota tövéhez értek.

Az átkozódságból gyöngé, elfojtott jajsók szakadoztak. Jeruzsálem leányai siránkoztak a Mester fölött.

És a Mester halkan mondta:

— Jeruzsálem leányai! magatokon s fiaitokon sírjatok, mert eljön

az óra, amikor azt kiáltják: «Essetek reánk, ti hegyek és ti dombok, zuzzatok össze bennünket!»

Három óra volt. A kereszt tövében állt pedig az Istenanya és a kedves tanítvány.

És akkor elszállt a Mester lelke...

Megrendült az ég és megremegett a világ. A nap nem adott többé világot és éj borult a földre.

Colloquium.

Sötét volt a város és csendes. A fenyőfáklyák kísérteties fényt hintettek az oszlopos teremre. Fényben ragyogott Akkus palotája. A fuvolások éktelen lármát csaptak hangszereikkel.

Sorra járt a serleg s a vendégek az aranyos asztal mellett sorba heveredtek.

— Éljen a ház ura, éltesse az Isten! — köszönti Akkust temérdek vendége.

— Félre a bort, félre... jaj, csak most ne, most... ma az egyszer... jaj, nekem... jaj, nekem...

— Erős a bor, jó bor, régi, mint a...

— Hagyjatok... hagyjatok... csak most, ma az egyszer...

Süvít a szél, Golgota szikláján tombol az orkán.

— Mi volt az? Ki volt az?

Nem felel Akkus, nincs inyére a szó.

— Mi volt az? Ki volt az?

— Nem látod?... hah... nézd... a Golgota szikláját... megmozdul a kereszt... nézd... ott...

A vendégek kacagnak, nem látnak ők semmit nincs már ott a kereszt.

Nincs többé Akkusnak nyugalma... Felugrik... Kirohan... föl... föl a Golgotára.

Zúg a vihar. Sötét az éj...

...És ott a Golgotán a szikla csucsánál térdelt egy ember...

Epilogus.

Tavasza fordult. Ismét derűsen mosolygott a nap. A tavasz varázsa megihlette a természetet.

Sötét erdőben homályos sziklabarlang mélyén ősz remete tanyázott. Régi fény kincsei heverték a lábainál s mellette ezerszer meg ezerszer mormogta az imát:

— Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket!

És amint nemsokára megjött az aranyos nyár, akkor az ő lelke viharai is lecsendesedtek s a szívét a béke boldogsága töltötte el.

Kezébe vándorbotot vett.

És járt és bolyongott vidékről-vidékre és hirdette az Isten ígését és a Mester szenvedését...

Útjában körülvette a nép az agg férfiút, amikor alamizsnáért nyujtotta kezét. És mesélt a Mesterről, a kereszt útjáról...

Odaült a gyermekek közé. Összetette két kis kezüket és tanította... imádkozni.

És ő boldog volt.

Mikor pedig már altatót dalolt a szellő és az emberek elszédtek, akkor kiment a tenger partjára.

Ott is búcsút suttogott a ciprus meg az örökzöld...

És ő ott leborult és a dohogó tenger hullámai el-elkapkodták a remete zokogó imáját:

— Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket!

Gáspár János.

A kis Tarzicius.

Görz pusztulásának végnapjaiból.

QIKOR lehajoltam hozzá, sötét, mély szemével melegen nézett rám s feléje nyujtott kezemet barátságosan szorította meg. Barakszalmán feküdt, pokróca egész nyakig befödte, csak lázas, piros arca s csillogó szemei maradtak fedetlenül. Hosszan néztem rá, szegény gyermek, a fiatalsága ott ült még a gyermekes, puha arcvonásokon s az ártatlanság a szemeiben.

— Ó, milyen jó — suttogta lassan — hogy már magyar emberre is akadok, olyan rossz, higye el uram, hogy senkivel sem tudok beszélni. Szeretnék már haza írni s nincs kivel, szegény özvegy édesanyámnak. Jobb kezem elveszett s a ballal még nem tudok.

— Megvigasztaltam s megígértem neki, hogy majd ha rendbejön s a barakból a kórházba kerül, meg fogom látogatni s kérését teljesítem.

Hálásan intett a fejével s behunyta a szemét. Már tovább akartam menni, amikor újra megszólalt.

— Tisztelendő úr, kérem, ne menjen el, maradjon itt, valamit el szeretnék mondani, hátha reggelig nem élek már. — Megsajnáltam szegényt s egy gazdátlan turniszterre ülve, melléje telepedtem, kívülről kocsizörgés, berregés hallatszott, új szállítmány érkezett, 400 einber Doberdó s Saint Michael felől. Közelebb huzódtam hozzá, hogy ne

kelljen nagyon hangosan beszélnie s esetleg ne zavarja a mellette fekvőt.

— Garlathy Elemér önkéntes vagyok — szólt, kissé megemelve a fejét — s jogot hallgatok Pesten. Egy hónapja, hogy lekerültem a frontra s ma egy hete, hogy megsebesültem. Két napig a romok közt feküdtem, míg végre a második nap estéjén megtaláltak, bekötötték sebeimet s idehoztak. Istenem, Istenem, de fáj! Egy shrapnell széthasította a gyomromat, jobb bokámat s kezem fejét s a szétrepült szikla- és kődarabok meg összelapítottak.

A gyenge petroleumlámpa odavilágított az arcára s megrepedezett, piros, vérpiros ajkára. Levegő után kapdosott. Hideg vizet hoztam neki, kissé ivott s tovább folytatta.

— Görzben történt egy templomban. Már este lett. A nappali keserű s szorongó pillanatok után kibújtam a rejtekhelyemből, hogy egy kis kenyereket szerezzek valahol, mert nagyon, nagyon éhes voltam. S ahogy így csetelve-botolva, az ismeretlen utcák ismeretlen kövein futottam, egyszerre csak irtózatossal dördüléssel lecsapódik közelemben egy gránát, majd utána nyomban egy másik. A ködös holdvilágnál széjjel néztem, hát látom, hogy a célpont s áldozat egy torony nélküli templom volt. Tornya már régebben összedülhetett, mert kőhalmazain régebbi hónyomai pihentek. Sehol senki sem mozgott, élet már nem volt, egyedül én róttam félve, rettegve az utat, egy darabka kenyérért epedve. Édesanyámra gondoltam, ki, ha tudta volna, tán vérével is képes lett volna éhségemet csillapítani. Fejem szédült s egy kicsit meg kellett pihennem. Leültem egy kőre s a hideg havat a homlokomra szorítottam, hogy kissé fölélésszen a hidege. Mögöttem a templom nyitott ajtaja csikorgott a léghuzamban s a szél gyengén dúdolt rímtelen melódiát. Lassan fölkeltem s odamentem az ajtóhoz. Beléptem. A szentély tetején nyílás volt s a hold gyenge fénye ködös homályossággal szórta bele sárga sugarait. A szentelt vízzel keresztet vetettem magamra s tovább siettem a padok között. Az oltár helyén csak idomtalan kötőrmelék volt. Kutatni s keresni kezdtem s valami úgy sugta nekem, úgy sarkalt, hogy itt kell valamit találnom, csak keressek, kutassak tovább. A márványdarabokat tovább csúsztattam s elfelejtve gyengeségemet, egészen belemelegedtem a munkába. Szinte megfájdult a derekam. Mikor fölegyenesedtem, a hold hosszú árnyékot festett rólam a földre s a szórtalan kődarabokra. A hajó felől vaksötétség sietett felém. Tovább dolgoztam. Már csak egy követ kellett odébb löknöm s elértem céloamat: a sárgarézből készült tabernakulumot. Ajtaja zárva volt. Bajonnettem beledugtam a nyílás vágásába s az kinyílt. Kis arany kehely volt benne, de felfordulva s az osztyák szanaszét heverték a sima korporalén.

Szivem összeszorult, térdem megrogyott s én alázatosan leborultam az Úr Jézus szent teste előtt. Soká lehettem így, tán kissé el is szundítottam. De mikor magamba tértem, a hold még mindig bekandikált s festette az ő folyton változó, nyúló, rövidülő árnyképeit. Ó, Jézusom, téged itt felejtettek, mondtam ajkaimmal közel menve a szent test felé, itt hagytak, itt felejtettek a nagy sietségben. Mit tegyek most Nézd, veled, itt nem maradhatsz, a pókok s a víz széthordana, a por belepne. Édes Jézus — gondoltam egyet, tán ez lesz a legjobb, ha megteszem — magamhoz veszek. Gyomrom üres, kora reggel ettem meg az utolsó cvibakomat s azóta semmit, meg halálos bűnöm sincs — úgy hát nem fogsz haragudni, édes jó Jézuskám.

A téplomban mély csend volt. A távolban is, mintha megcsendesült volna a halálosztogatás ez életadásnál. Remegve hajoltam tovább s anélkül, hogy kezeimmel érintettem volna, magamhoz vettem a kehely tartalmát. Az üres kelyhet meg a háti zsákomba tettem, itt van tisztelendő úr, a fejem alatt, majd lesz szíves vele rendelkezni.

Meghatottan ültem mellette, e megtestesült nemességnél s már tovább akartam kérdezni a sebesülése miatt, amikor újra megszólalt, de sokkal gyengébb hangon; arca pirosabb s szeme ragyogóbb lett.

— Aztán, aztán imádkoztam, igazán nagyon s többre nem is emlékszem. Mikor újra magamhoz tértem, már a hordágyon vittek, mély sebei-met a katonák sötét éjjel, ködös nedvességben, egy ideiglenes tábori kórházban bekötötték s ide hoztak.

Szeretettel simogattam meg a fejét s a lázas magas homlokot.

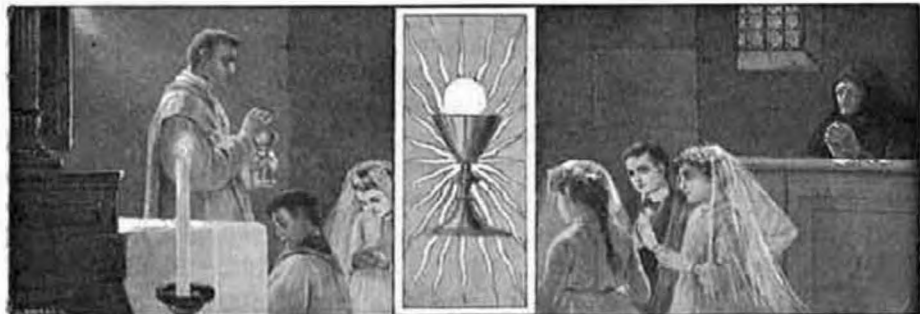
Mikor újra felkerestem, már fehér ágyban feküdt, sápadtan s behorpadt arccal. Beszélni nem tudott, csak csendes suttogással mondta, hogy küldjem hozzá a magyar tábori lelkészt. Kérését teljesítettem. Ettől fogva, ha időm engedte, mellette ültem s meséltem neki, víg s szomorú történeteket s ő hallgatta szóltanul.

De már nem sokáig. Harmadik nap reggelén meghalt. Rózsafüzére kezeiben volt s skapuláréja a mellén, a földi küzdelmek legjobb fegyverei. Nemsokára lepedőbe csavarták s a halottaskamrába vitték, kétkerekű homokfutón.

Én pedig lesiettem s egy özvegy asszonynak levelet kezdtem írni egy nagy szomorú történetről.

Zaymus Gyula.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Imádkozunk a pápáért.

A NAGY világkavarodásban, a gyűlölet szíttá zürzavarban látunk egy atyát, kinek szive folytonos imádságba merül, kinek aggódó szeretete nem lép félre új és új áldozatoktól, hogy a háborúnak véget vessen. Az Úr Jézus helytartója, a Szentatya méltán számíthat mindnyájunk imájára, támogatására, mikor béke-szándékának kivitelén fárad és munkálkodik.

A pápa március hó 4-én Pompili bíborosnak levelet írt, melyben újra fölemeli szavát a háború ellen, mely «úgy tűnik föl előtte, mint a civilizált Európa öngyilkossága». Örömmel jelzi, hogy «néhány jámbor hölgy... azt a szándékukat tudatják velünk, hogy... imádkozásban és vezeklésben szellemileg szövetkeznek, hogy ilyképen könnyebben fohász-kodhassanak Isten végtelen kegyelméhez a borzasztó csapás vége érdekében... Mi ezt az előterjesztést minden atyai érzésünkkel megáldottuk és most nyilvánosan akarjuk megdicsérni, mert kívánjuk, hogy minden hívő tegye azt magáévá».

Amikor e jámbor hölgyek szándékáról olvasunk, megmozdul és új lánggra lobban bennünk hűségünk, ragaszkodásunk szent Péter utódjához s érezzük, hogy segítségére sietni szent és honfiúi kötelességünk. Aki ma a pápáért imádkozik, az egyúttal hazája békeségeért imádkozik. Mert nincs, aki tekintélyénél, erkölcsi súlyánál fogva oly sokat tett volna és fáradozna a békeért, mint a Szentatya. Alkosson azért a magyar katolikus nép is egy buzgó, hívő, imádkozó táborát a Szentatya trónja körül.

A bécsiek március 5., 6. és 7-én a jezsuiták templomában triduumot, háromnapos ájtatosságot tartottak a szorongatott szentséges Atyáért. Mily kedves volt ez a bécsiektől. Hasson példájuk! Az egyház a mi anyánk, legyen a pápa valóban a mi szentséges Atyánk, kiért imádkozni

annál is inkább kötelességünk, mert ma is, amikor béke-olajággal kezében mindnyájunk boldog jövőjén fáradozik, ma is rosszakaratú félremagyarázásokkal, téves információkkal, hamis újságcikkekkel iparkodnak erkölcsi tekintélyét és befolyását csökkenteni. A komolyan és tárgyilagosan szemlélő tudja, mily nagy hálával tartozunk mindnyájan a pápának. Hálánkat rójuk le azzal, hogy mi is tartunk háromnapos ájtatosságot (triduumot) szent Atyánkért. Ez csak növelni fogja azok számát, kik a szentséges Atya békefáradozásait buzgó imádságukkal követik. Mennyire fáj a Szentatyának, hogy «atyai hangját mindeddig nem hallgatták meg és a háború minden borzalmával tovább dühöng». Nem kell-e tehát imánkkal kísérni szentséges Atyánk szándékát? Nagy hazafiúi kötelességet is teljesítünk, mikor a Szentatya békeszándékára és munkájára az Úr áldását kérjük és imádkozunk, hogy földi gonoszságok ne akadályozhassák meg békülékenységre figyelmeztető és bűnbánatra intő komoly szavait. A háború lesujtotta és megalázta az embert. Az ádáz gyűlölet vértengeréből, melybe népek és nemzetek sodródtak, tekintsünk bizalommal arra a trónra, mely békés idők felé vezet, irányt mutat s erkölcsi súllyal utat jelöl a kibékülésre.

Az Oltáregyesület buzgó nőtagjai, kik oly nagy szeretettel csoportosulnak az Úr Jézus trónja: az oltár köré, meg fogják találni a módját, hogy mikor és mily keretek között tartassék ájtatosság szentséges Atyánkért és szándékára, hogy ezzel is erősítsék az Úr Jézus helytartójának imádkozó táborát. Legyen ez írás beharangozó a pápáért tartandó triduumra.

Dr. Wéber Pál.

E cikkben felvetett eszme Oltáregyesületi körökben élénk visszhangra talált. Itt jelezzük, hogy a Triduum április 14., 15. és 16-án fog megtartatni, mely napokon d. u. negyed 6 óraker szentbeszéd, utána litánia és áldás fog tartatni.

Szerk.

Budapesti országos központ.

Nagyheti szertartások az Örökimádás-templomban.

Virágvasárnap: Reggel $\frac{3}{4}$ 7 óra-kor barkaszentelés.

Szentmisék: 6, 7, 8, 9, 10, 11 és $\frac{1}{2}$ 12 óraker.

Nagyhétfőn: Szentmisék: 6, 7, 8 és 9 óraker.

Délután $\frac{1}{4}$ 6-kor litánia és áldás.

Nagykedden: Szentmisék: 6, 7, 8 és 9 óraker.

Délután $\frac{1}{4}$ 6-kor litánia és áldás.

Nagyszerdán: 7 óraker szentmise Szentségkítéttel, utána áldás, melynek végeztével a legméltóságosabb Oltáriszentség visszahelyeztetik a tabernákulumba. Délután $\frac{1}{4}$ 6-kor gyászszolozsma. Este 8 óraker «Stabat» alatt gyóntatás.

Nagycsütörtökön: 8 óraker nagy-
mise, utána az oltárok megfosztása.

A templom ezután délután 1/4 6 óráig zárva marad a szentsír készítése miatt.

Délután 1/4 6-kor gyász-zsoltosma.
Este 8 óraker «Stabat».

Nagypénteken: 9 óraker szertartások.

Délután 1/4 6-kor szentbeszéd,
utána gyász-zsoltosma.

Este 8 óraker «Stabat».

Egész nap szentségimádás a szent-sír előtt, melyre jelentkehetnek a férfiak és nők IX., Üllői-út 77. sz. alatt a portánál. Virágokat és gyermeket a szentsírhez nagy hálával fogadunk.

Nagyszombaton: 8 óraker szertartások.

Egész nap szentségimádás.

Este 6 óraker feltámadás.

Az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnöi, valamint a Virgo Reparatrix kongregáció összes csoportjai nagypénteken egész nap engesztelő és könyörgő imádást végeznek; az imaórákat egymást óránként felváltva a zárdaoldalon levő karzaton a szentsírral szemben végzik. Bejárat a zárdaoldalon levő udvaron át, Üllői-út 75. sz. a. Minden csoport eleve értesített fog a részére megállapított imaóra idejéről.

Felhívás.

A *Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület* december elején eddigelé minden esztendőben jótekonycélú bazárt rendezett. Ennek jövedelme békeidőben az Örökimádás-templom építésére felvett kölcsön törlesztésére, a háború óta

pedig az Oltáregyesület kiegészítő-kórházának költségeire fordított.

Az Oltáregyesület most a jelen évben bekapcsolódnál óhajtván azon akcióba, mely az *oroszdúlta falvak* újjáépítését tűzte ki céljául, ezen falvak templomainak *belső felszereléséhez kíván hozzájárulni*.

Midő az *Oltáregyesület* ebbeli szándékát jelen sorokkal bejelenti és a decemberi bazár jövedelmét fenti szent és hazafias célra kívánja fordítani, egyúttal tisztelettel *felhívja minden tagját és a Virgo Reparatrix-kongregáció minden csoportját*, hogy az akció sikere érdekében *agítálni*, a jelzett célra *adományokat gyűjteni* és mindenekelőtt a saját *kezüket munkájával közreműködni* sziveskedjenek.

Hazafias és egyben oltáregyesületi tagsági kötelessége minden tagnak a szent cél szolgálatába szegődni, hogy az orosz vandalizmus által felperzselt és romokba döntött kárpáti falvak templomaiban a belső felszerelés mielőbb kiegészítettessék, a hiányok pótoltassanak, Isten házához méltó fényben és keretek közt tartathassék meg az istentisztelet és ezáltal a szent akció győzelemre jusson.

Felkérletnek azért az Oltáregyesület tagjai és a Virgo Reparatrix-kongregáció csoportjai, hogy a munkaórákra, melyek a fenti hazafias, szent célokat fogják szolgálni, az evangéliumi Mártha szorgalmával eljárni és a munkaórákon Mártha buzgalomával szorgoskodni sziveskedjenek.

Az Oltáregyesületi ház munkatermeiben minden tag hajlamainak és tehetségének megfelelő munkát fog találni. Tájékoztatást pedig készséggel nyújt a budapesti orsz. közp. Oltáregyesület vezetősége (IX., Üllői-út 77.)

Hírek az Oltáregyesület hadikórházából.

A budapesti országos központi Oltáregyesület kiegészítő-kórházában elhelyezett katonák mindenkor a megelégedés és hálás tisztelet meleg accentusával nyilatkoznak a gyöngéd és figyelmes bánásmódról és azon irgalmas szamaritánus szellemről, mely e kórház falai között dominál és pótolja az elhagyott otthonnak melegségét.

Az Oltáregyesület és a Mária Reparatrix-zárda ezen elismerésre nemcsak azon Veronika-szolgálatokkal, melyekkel a sebesült hősöket ápolja és gondozza, hanem reászolgált azzal a leleményességgel is, mit a szeretet találékonyságának nevezhetnénk, mellyel fényt derít és derít visz a nehéz sóhajoktól és lázas álmoktól nyomott hangulatú komor termekbe.

Az Oltáregyesület hadikórházában farsangvasárnapján tombola, farsang utolsó napján pedig humoros tárgyú mozielőadás tartott a sebesült katonák számára, hogy ezáltal a világnak káros mulatságaitól elvonassanak, másfelől minden morális kár nélkül nemesen szórakozhassanak.

Az Oltáregyesület hadikórházában a Hétfájdalmú Szűzről és a szent

Annáról nevezett kongregációk kötelékébe tartozó keresztény anyák látják el a háború kezdete óta az ápolónői tisztelet. Minden dicséret, amit el lehetne mondani az ő nemes, szent és tiszteletreméltó tevékenységükről, kevés volna az ő odaadó és fáradhatatlan működésük méltóságára.

Midőn ők az ápolás áldozatos munkáját vállalták, egyedül és kizárólag Istennek dicsősége lebegett szemek előtt. Nem csengő aranyakat, nem földi jutalmakat kerestek, mivel le se lehet mérni az ő buzgó szolgálataikat és érdemeiket. Nem önmagukat, hanem Istent, Istennek dicsőségét keresték és egyedül erezte gyakoroltak kezdet óta nehéz szeretetszolgálatokat. Érdemeik azért az örök élet könyvében fognak elkönyveltetni.

Ezen kimagasló, nagy érdemeket azonban a Magyar Vöröskereszt is honorálni akarta.

Minap az Oltáregyesület hadikórházában dr. Zsembery István Vöröskereszt-megbizott magvas, szép beszédben méltatta az ápolónők hazafias munkáját és Vöröskeresztes kitüntetésekét osztott szét az ápolónők között. Egyelőre, csupán egy csoportnak jutott a Vöröskereszt másodosztályú díszjelvénye, de eljöhét az idő, midőn minden ápolónő kosztümjén ragyogni fog a Vöröskereszt vörös emailja.

Mi pedig, miután a kitüntetés fénye minden ápolónőre kiárad, midőn az ápolónők mindegyikének szívből gratulálunk és kitüntetésük

alkalmából őket tisztelettel üdvözöljük, az ő hazafias, önzetlen és ezért nemes és tiszteletreméltó karitativ munkájukra Isten áldását kívánjuk.

Triduum az Örökimádás-templomban.

Az Örökimádás-templom falai között, melyeket az engesztelés gondolata emelt, hol az engesztelésnek szelleme leng, triduum tartatott farsang három utolsó napján. A nagyszerű keretek, melyek közt az engesztelés tartatott, a báj, mely előmlött az oltárok fehér márványán, a himnuszoknak meleg tónusa, ornátusoknak előkelő gazdagsága, az eucharisztikus szellem, lendület és erő, mely a szentbeszédekből áradt, a szentséglátogatások és szentáldozások nagy száma, a közönség impozáns tömege és nyugodt, előkelő magatartása, imádságos hangulata és mindenekfölött a fényes és hatásos processzió az Oltáriszentség-

gel: mindez emlékeztetett arra a tüntető, meleg ovációra, melyet a tanítványok rendeztek Jézusnak, mikor ruháikat is Eléje terítették, mikor pálmalevelekkel borították el az utcákat és éneket énekeltek, mondván: Hozsanna Dávid fiának!

A záróájtatosságot, mely mély benyomást keltett, dr. *Hanauer A.* István apát, a budai Szent Imre-kollégium igazgatója tartotta fényes asszisztenciával, a szentbeszédeket pedig dr. *Weber Pál* prefektus mondotta.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület június 15-től kezdve rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják „Egyházi himnuszok mintái album”-jának 1-ső sorozatát, (kazula, pluviale, alba, stóla stb.)

A mintarajzgyűjtemény 23 mintalaplóból áll. Ára 15 korona.

Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók. Az április 15-ig beérkező rendeléseket már május 15-ére küldjük meg.

MENJ A TEMPLOMBA...

Köröfted zúg az élet viharja,
Szívedet bánat emésztí, marja,
Valakit bizón, vakon követél
S az elhagyott a határköveknél
És nincs, ki fejed keblére vonja:
— Menj a templomba...

Ha úz szivednek nyugtalan vére,
Borulj az oltár hideg kövére,
Enyhülést, vigaszt találhatsz ottan...
— És mehet bátran, bizón, nyugodtan
A farizeus s bűnös Magdolna
Be a templomba.

De, aki bemegy a szent hajlékba,
Tegyen le mindent, mi földi, léha
A templom kopott kőküszöbére
S úgy lépjen — Istent rettegve, félve,
Szívében minden bálványt lerontva —
Be a templomba...

Szoboda Román.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. február hóban befolyt adományok. Báró Hornig Károly bíboros püspök 1000 K, dr. Wenczel Árpád 100 L, Göbel Jenő 10 K, özv. Martinovics Elekné 4 K, Virostek Stefánia 1 K, Bajusz Veronika 1 K, Késa Lidi 60 f, Illés Erzsébet 40 f, Várkonyi Julia 40 f, Altyán Judit 24 f, Illés Mária 24 f, Hudák Paula 1 K, Baburka Teréz 12 f, Molnár Imre 2 K, Wiener Ferencné 2 K, Smegál Ferenc 1 K, Günther Ferenc 2 K, Klein Mariska 24 f, Konkó Mihály 1 K, Hock Jánosné 40 f, özv. Gruber Szilárdné 2 K, Gruber Hedvig 2 K, Csókási Katalin 24 f, Gáspár Julianna 40 f, báró Révay Simonné 10 K, Kray Istvánné 5 K, Csontfalvi, Mahalfalvi és Jánosfalvi tagok 20 K, Uhlmann Anna 50 f, Wertig Jozefin 50 f, Hontpereszlyéni tagok 30.24 K, Eucharisztiai papi társulat 72 K, Szetti Mária 10 K, özv. Hauser Jánosné 4 K, Bodnár Aranka 4 K, Miszoglád Emília 2 K, Miszoglád Anna 1 K, Kuncz Teréz 1 K, Szlavicsek Lajos 24 f, Szlavicsef József 24 f, Korpics József 24 f, Kostyál Istvánné 2 K, Kostyál Emília 2 K, gróf Somssich Béláné 5 K, Stankovics Mihályné 4 K, Günther Teréz 2 K, Hont-Bozóki tagok 340.25 K, Béky Ferenc 1 K, Szafranszky Antal 1 K, Salomvári tagok 31 K, özv. Wagner Adolfné 2 K, Gröger N.-né 2 K, Gyöngyöshalászi tagok 61.26 K, Deák Vilmos 4 K, Kecski tagok 3.52 K, Kukméri tagok 49.60 K, Vizlendvai tagok 61 K 24 f, Vasfarkasfalvi tagok 21.84 K, Rohonci tagok 17 K, Bezerédy Dénesné 8 K, Felsőöri tagok 5 K 84 f, Eckert J. 3 K, Habenschuss Ferencné 1 K, Györy Lászlóné 1 K, Bacsa Andrásné 2 K, Juhász Margit 12 f, Ipolysági tagok 53.38 K, Kopcsányi tagok 22 K, Pojedinecz Mária 24 f, özv. Kohler Albertné 4 K, Tolnay Miklós 4 K, Novák Mártonné 20 K, Rainer Ilka 25 K, Rainer János 20 K, Rainer Irma 10 K, Szentirmay Imre 5 K, Czumpf Magda 12 f, özv. balotoni Kormos Béláné 6 K, Héregi tagok 22 K, Oberndorfer János 1 K, Oberndorfer Jánosné 1 K, Hajdu Ferencné 60 f, Garamkelecsényi, Óbarsi és Nagyzozmályi tagok 65 K, Vári Ferenc 12 f, Bódi János 4 K, Galovits Zoltánné 4 K, Szalay Józsefné 40 f, Gregorits Árpád 24 f, Tannhäuser Ignác 24 f, Palár Elekné 1.24 K, Tóth Lajos 5 K, Tóth Lajosné 5 K, Niklay Mária 4 K, özv. Schäfler Rezsóné 4 K, Szabó Ferencné 8 K, Kisbenedek Sándorné 1 K, Truzsits Erzsébet 2 K, Takács Borbála 2 K, Rozman Jánosné 1 K, Rozman János 1 K, Cseplák Amália 6 K, Poór Mária 2 K, Poór Erzsébet 2 K, Csölle Cecília 3 K, Krizmari Irma 4 K, Molnár Pálné 1 K, Vonak Vendelné 1 K, Bassa Péterné 1 K, Balog Lászlóné 1 K, Molnár Istvánné 1 K, Molnár Pálné 1 K, Pintacsi Péterné 1 K, Vidats Dezsóné 3 K, Szegedy Maszák Aladárné 10 K, özv. Szentiványi Sándorné 5 K, gróf Zichy Livia Klára 10 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Bognár Róza 2 K, Veszely Gézáné 4 K, Hoviár Irén 2 K, dr. Kovács Gyuláné 5 K, Herald Ferencné 4 K, Király Margit 2 K, báró Mühlen Gusztávné 4 K, Kovács Ferencné 2 K, összesen 25 K, Ipolysági tagok 7.10 K, Georgevics Aurélné 1.20 K, Bodi Józsefné 1 K, Hédervári tagok 19.60 K, Stiepek Pálné terjesztőnő által: Gerstenbrein Józsefné 2 K, özv. Nyul Mihályné 4 K, Hickl Lajosné 4 K, Nemes Teréz 2 K, özv. Stiepek Pálné 2 K, összesen 14 K, Piesing Józsefné 2 K, Jelfy Bella 12 f, Dorogházi tagok 19 K, Mátramindszenti tagok 16 K, Szuhaí tagok 14 K, Fényeslitkei tagok 86 K, Jászberényi tagok 17.76 K, Bodonyi tagok 50 K, Jászládányi tagok 54.60 K, Hütter Luiza 24 f, Boha-

csék Józsa 2 K, Schwärzl Józsefné 4 K, Strassenreiter Ignácné 4 K, Gervay Luiza terjesztőnő által : özv. Melcher Mátyásné 1 K, Dragon Jánosné 1 K, Hofhauser Erzsébet 2 K, özv. Tabermann Gusztávné 4 K, Bubola Sándorné 4 K, Keller Antalné 4 K, özv. Tabermayer Nándorné 1 K, Grosch Károlyné 1 K, dr. Kakucsy Györgyné 4 K, összesen 22 K, Turossy Anna terjesztőnő által : Hegyi Irma 2 K, Öry Mária 4 K, Patek Józsa 24 f, összesen 6.24 K, Tausch Hermin terjesztőnő által : Tóth Jánosné 10 K, Juhász Józsefné 2 K, Szelke Árpádné 5 K, Józsa Anna 2 K, Koller Éva 2 K, Kircher Etel 2 K, Széplaki Jánosné 30 f, Horváth Józsefné 50 f, összesen 23.80 K, Laub Józsefné terjesztőnő által : özv. Hausmann N.-né 2 K, Gigler Istvánné 2 K, Hallenbucht Jánosné 2 K, Dinzer Benedekné 2 K, Bauer Ida 2 K, Kugelbaumné 1 K, Kren Istvánné 2 K, Hebergerné 2 K, Tamásné 2 K, özv. Bencez Benőné 2 K, Heinrichné 1 K, Kehliné 1 K, Birkl Istvánné 2 K, Kren Józsefné 2K, összesen 25 K; Mitskó Ferencné terjesztőnő által : Slieder Mihályné 24 f., Slieder Juliska 24 f, özv. Pelcher Ferencné 24 f, Sanon Istvánné 1 K, özv. Hütner Jánosné 4 K, özv. Simon Jánosné 2 K, özv. Derek Antalné 2 K, Kajnári Ferencné 2 K, összesen 11 K 72 f, Dévény Gyuláné 5 K, özv. Török Imréné 2 K, özv. Róser Miklósné 24 f, Répászki Margit 24 f, Hochstein Györgyné 4 K, Payer Istvánné 2 K, Domé Margit 1 K, Kantarek Krisztina 1 K, Bohácsik Mária 1 K, özv. Hercsics Ignácné 2 K, Marsovszky Mária 2 K, Negyedi tagok 18 K 20 f, Schöbel Vilma 30 f, Schöbel Mária 12 f., ft. Zápotoczy Miklós 2 K, Szétey Irén 1 K, Martin Erzsébet 1 K, ft. Pintér Imre 2 K, Dr. Demkovics Ágoston 1 K, Gallai Gáspár 1 K, Chemez Rezsőné 1 K, gróf Wenckheim Gézáné 10 K, Gáspár Terézia 2 K, Hegedüs Olga 12 f, Kiss Mária 2 K, Binder Rezső 1 K, Iváncsics Ágnes 1 K, Pálffy Julianna 2 K, Tolnai Józsefné 2 K, Taschler László 50 f., Merl Ilona 3 K, Nemesányi Emma 2 K, Kassae gyházmegyei tagok 100 K, Magaslaki tagok 37 K, ft. dr. Pokorny 10 K, Drausch Rózi 24 f, Fater Irén 12 K, Szabó Mária 2 K, Kristóffy Ferencné 2 K, Szieszky Teréz 50 f, Eperjesi Ferencné 1 K, Molnár Mariska 1 K, Raáb Irma 1 K, özv. Kadererné 2 K, Szefcsik Mária 1 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, Molnár Istvánné 1 K 40 f, Cséki tagok 11 K 12 f, Rác Pál 1 K, Krisztman Károlyné 2 K, Krisztman Irén 2 K, özv. Kluzatsek Rezsőné 24 K, Kluzatsek Gizella 2 K, Kluzatsek Margit 2 K, Kluzatsek Kornélia 2 K, Kluzatsek János 2 K, özv. Lőw Károlyné 3 K, János Jánosné 3 K, Pöll Barbara 2 K, Dobos Istvánné 1 K, Banga Margitka 30 f, Melhárt Pál, neje és Margit leánya 3 K, Habetinek József 2 K, Sárközy Józsefné 1 K, Tóth Sámuel 30 K, özv. Bihary Sándorné 30 f, Kinglovics József 30 f, Kinglovics Margit 30 f, Kinglovics Ilona 30 f, Illés Mária 30 f, gróf Thoroczky Péter 30 f, Béla Béla József 30 f, Stein György 30 f, Illés Etelka 30 f, Korányi Mátyás 30 f, gróf Thoroczky Miklósné 30 f, Bordigan Teréz 80 f, Rettégi Ferencné 5 K, Göbel Jenő 10 K, Névtelen adomány 10 K, Barton Mária 10 K.

Pöstyéni tagok 221.60 K, Parádfürdői tagok 4 K, Szepesegyházmegyei tagok 194.20 K, Körmendi tagok 80.80 K, Velker József 4 K, Fakán Anna 2 K, özv. Korinek Ferencné 24 f., Mihálik Jánosné 2 K, Seredy Gézáné 2 K, özv. Máriai Károlyné 7 K, özv. Tray Józsefné Terény 4 K, Eperjesegyházmegyei tagok 33.76 K.

Kis örökimádás címen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentség-látogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitűnő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

A Regnum Marianum

ifjúsági lapjait melegen ajánljuk mindkét nembeli ifjúság figyelmébe.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi újdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonként kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szívesen szolgálnak.

Főt. P. Márton Bernát szentdomonkosrendi áldozópap egy kis füzetet adott ki «Szentgyónási és áldozási ájtatosság gyermekek részére» címen. Egyes példány ára 6 fillér. 100 darab egyszerre 5 korona. Kapható a kiadónál: Vasváron.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözdölj Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felntöttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—,25
„ „ „ teljes évi, utolsó	3.—
„ „ „ „ régebbi	2.—
Oltáregyesületi Újmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	—,60
„ „ „ füzve	—,40
„ felvételi füzet	—,06
„ érem ezüstkivitelben	2.60
„ „ aluminiumból	—,90
A budapesti közp. Oltáregy. felszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—,06
Előadások az Oltáriszentségről. Irta: Reviczky A.	—,80
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A.	—,50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ egyes példány	—,06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	4.—
„ „ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ vör. vág.	2 —
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—,80
Fehér Liliom	—,10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—,34
„ gyermekeknek szalaggal	—,40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—,50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—,03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—,04
„ „ „ 100 drb	3.—

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	4 K	20 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 „	60 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 „	60 „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	60 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	6 „	— „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	7 „	50 „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 „	50 „

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy újjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „	60 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „	— „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 „	— „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „	— „

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel. A kereskedésben a könyvek 20% -al drágábbak lesznek.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. Igen tetszetős új kiadás.

K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:	
Vászonkötés	2 K — f.
Chagrénbőrkötés, aranymet-szet	3 „ — „
Chagrénbőrkötés, vörösmet-szet	2 „ 70 „
Borjúbőr, aranymetset	5 „ — „

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alnkja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	5 K	— f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „	60 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „	— „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre füzve	5 K	— f.
Bőrkötés, bindre füzve, vörösvágás, tokkal	7 „	60 „
Bőrkötés, bindre füzve, aranyvágás, tokkal	9 „	— „
Borjúbőr, bindre füzve, aranyvágás párnázva, kazettával	12 „	— „

Ezen könyvek megrendelhetők: